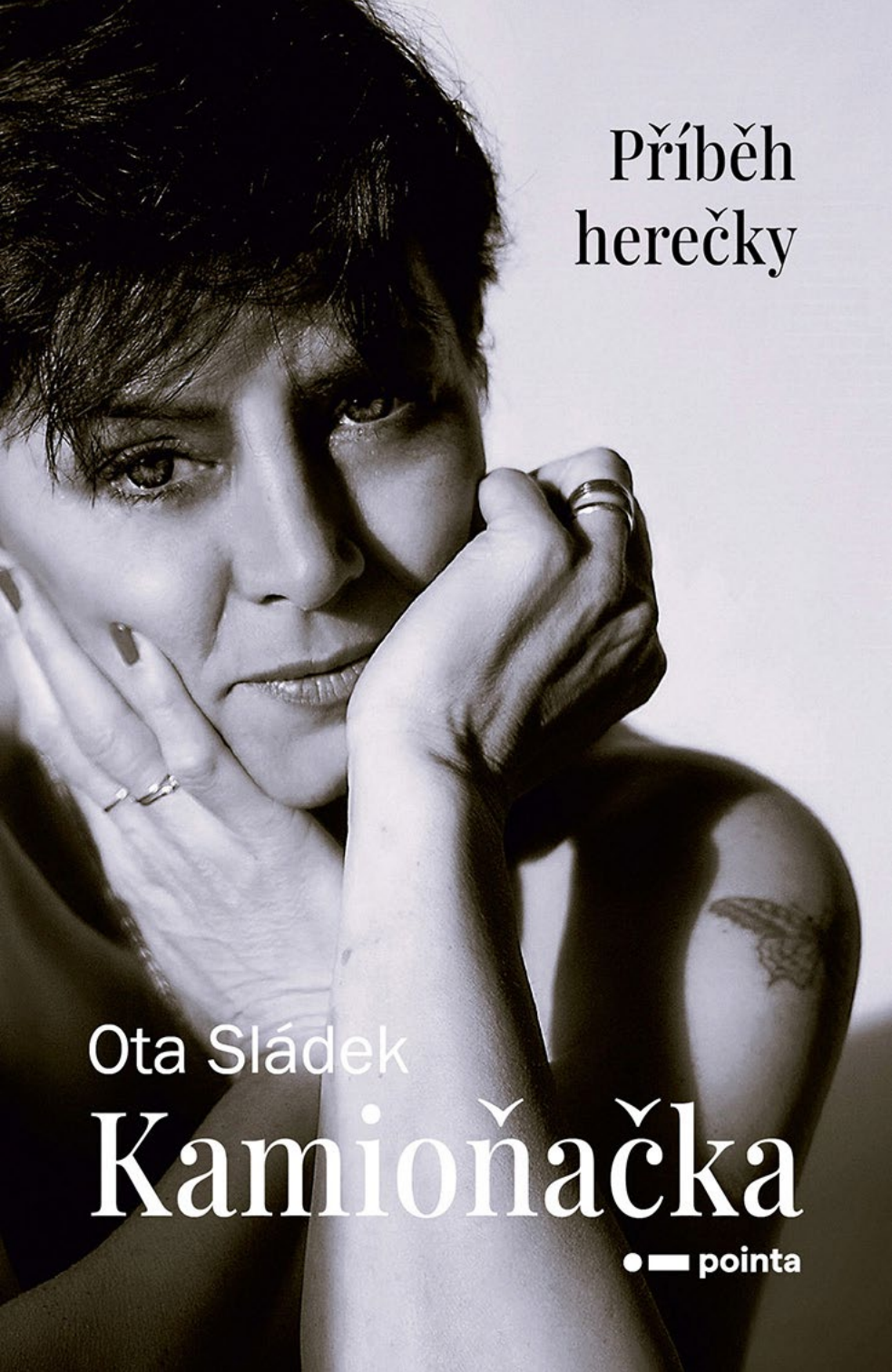

Příběh
herečky

Ota Sládek

Kamioňačka

● ■ pointa

Kamioňáčka

Vyšlo také v tištěné verzi

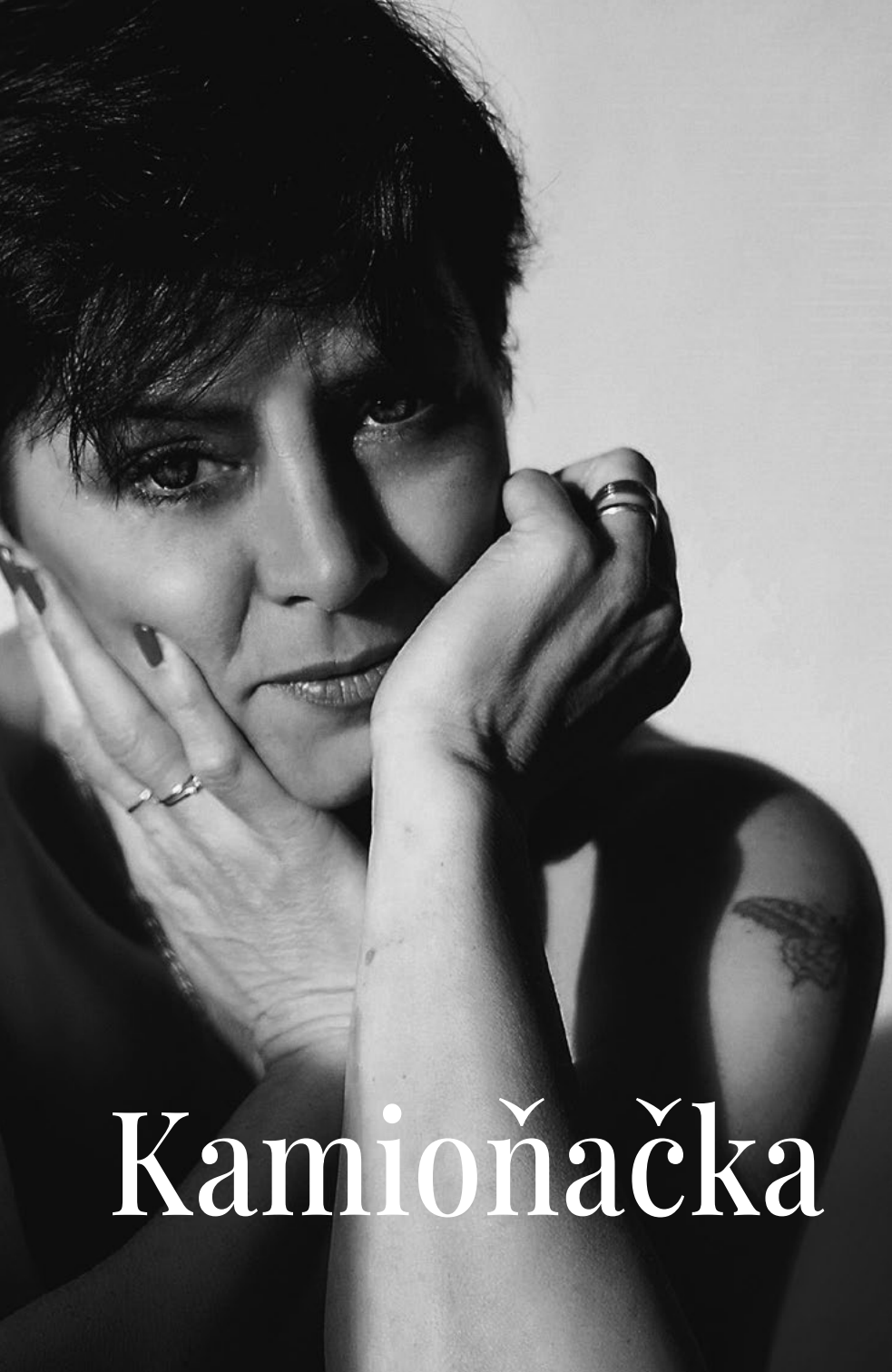
Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Ota Sládek
Kamioňáčka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Kamioňáčka

S upřímnou vděčností děkuji všem, kteří
přispěli k vydání této knihy. Celkem vás bylo
neuvěřitelných 75. Jmenovitě Dagmar Peckové,
Jaroslavu Milfajtovi, Kateřině Melenové,
Světlaně Štěpánkové, Ondřeji Bartoškovi,
Mirce Štroblové, Lud'kovi Parkmanovi, Ireně
Křehlíkové, Aleně Puhlovské, Janě Galinové,
Tomáši Petršovi...

Zvláštní poděkování MUDr. Michaela Vávrové.

Místo úvodu

Myslím, že to bylo někdy v roce 1998, kdy jsem objevila kouzlo e-mailu. Byla jsem nadšená. Napsala jsem dopis sestřenici do Anglie a ještě v ten samý den jsem si přečetla odpověď. Úžasné!

Ale kam se hrabe e-mail na Facebook. Jako PC blbečkovi mi jej založila dcera. Původně jsem měla představu, že jen proto, abych byla v obraze, co na něm vyvádějí moje děti. Teď musím přiznat, že jsem na něm závislá. Jenže nebýt Facebooku, asi bych už nikdy nepotkala Otu Sládka. A on by nikdy nejel se mnou kamionem a nechtěl psát knížku, ve které bude hlavní hrdinkou někdo tak obyčejný, jako jsem já. Protože jediné, co je na mně neobyčejné, je to, jak mi i v mém pokročilém věku neustále hrabe.

Viera O.

HOVORY PŘED CESTOU

Viera mě objevila na Facebooku a oslovila. Uvědomil jsem si, že se známe ze školy, akorát jsem ji tehdy znal pod jejím dívčím jménem. Od té doby ovšem uběhly desítky let... Čtyřicet let... Postupně se mi začala vybavovat v paměti. Bydleli jsme na koleji na jednom patře. Já byl v posledním ročníku, ona v prvním. Víceméně jsme se jen zdravili. Bylo to ovšem krásné děvče a všichni pánové se za ní otáčeli. Včetně mě.

Následovaly telefony, esemesky, přešli jsme na messenger. Nepoužívali jsme Skype, takže jsme se stále neviděli.

Začali jsme si povídat o svých životech za ta dlouhá léta, co jsme se neviděli. Nehrála kupodivu nikde v divadle, ale k mému překvapení řídila kamion!

Typický rozhovor probíhal asi takto:

Probírali jsme tehdejší záběry v televizi z Anglie. Mnohakilometrové kolony, letiště plná kamionů...

„Naštěstí jsem nejela do Anglie. Nemusím tudíž stát s další stovkou kamionů odstavená na letišti. Navíc je zima. Co s těmi řidiči bude? Až jim dojde voda, jídlo, nafta, chcípnu baterky. Když si topíš, musíš pravidelně nastartovat aspoň na čtyřicet minut, abys dobil baterii. To bude masakr...“

„V Německu je to lepší?“

„Já si včas vzala neschopenku. Teď se to sice hrotí, ale až se ozvou německé továrny, že vážnou dodávky, bude vymalováno. Kluci strávili na hranicích průměrně třináct hodin! Dovedeš si představit, jak to vypadá v příkopech vedle takové kolony?“ pravila Viera.

Měla smysl pro humor. Ptám se:

„Jmenuješ se Oborníková. Nepletou si tě lidé s Voborníkovou?“

„Jo. Hlavně na úřadech mi říkají Voborníková. Povídám: Tak jo. Za V dejte tečku a bude to OK.“

Uteklo pár měsíců. A jednoho dne jsem na Facebooku viděl, jak se chlubí novým kamionem. Změnila firmu a dostala nový Mercedes Actros (kabina Gigaspace). Po všech těch starých raketách, se kterými jezdila, opravdový luxus.

„Dala jsem v lednu výpověď (2021), šéf mě odmítl pustit na dohodu. Celou dobu mlžil, že bych mohla dostat něco lepšího, ale taky mi jednou řekl, že to auto je mladší než já!“

„Džentlmen...“

„Mám o sedm litrů nižší spotřebu než zbytek osazenstva. To se mu líbilo. Půl roku jsem ho prosila o nové auto. Automat, dvě nádrže a dostatek úložného prostoru. Nedal. Jeho chyba. Šla jsem na nemocenskou a dávala se zdravotně do pořádku. Od prvního dubna jsem u jiné firmy a uvítali mě, jak vidíš, novým skvělým autem,“ napsala.

Byla sice doba covidová, ale kamiony jezdily dál. Strávili jsme hodiny psáním a telefonováním. Vždycky, když měla pauzu a musela čekat. Dostal jsem tehdy nápad:

„Vezmi mě někdy s sebou, v životě jsem v kamionu nejel (kromě pár kilometrů stopem v Čechách zamlada), rád bych si to užil. Napíšu reportáž!“

„No jo,“ přemýšlela Viera, „ale můžeš vypadnout zhruba na pět dní? Nejsi první, kdo se chtěl svézt, ale každý měl časový problém. Dovolenu si na to nikdo brát nebude.“

„To mi nevadí, jako invalidní důchodce si můžu s časem nakládat, jak chci,“ já na to. Od té chvíle naše telefonické rozhovory začaly směřovat k následné cestě.

„Co si mám vzít s sebou?“

„Kromě dobré nálady jídlo a pití minimálně na pět dní, o večere se starat nemusíš, vařím,“ začala diktovat Viera.
„Po hospodách není čas chodit. Lednička tu je. Ale malá.“

„Koupím sušený hovězí a klobásy.“

(*Smála se*) „Já něco uvařím na cestu. Jíš koprovku?“

„Koprovku miluju.“

„A lečo?“

„Prečo?“

„Lebo. Musí to být jídla, co jdou ohřát v kastrolu. Teď se zrovna krmím studenou sekanou. Ale vlastní výroby!“

„Já sežeru všechno.“

„Tak dobře. Jednodušší bude se tě zeptat, co vysloveně nemáš rád. Kromě idiotů.“

„Mně nevadí nic. Kromě idiotů.“

„Tak ještě k vybavení: Oblečení do různého počasí, Kinedryl, pokud nemáš rád houpačky, kabina je hodně odpružená, reflexní vestu, pantofle... a budeš fotit!“

„OK.“

„Jsi kuřák?“

„Přestal jsem kouřit v říjnu 1997.“

„Ale já hulím i v autě. Přežiješ to?“

„Do hospod jsem chodil, když se v nich ještě kouřilo. Prostě to tam patří. Nebudu přece prudit jako někteří, když přijdou do hospody a buzerujou kuřáky. Navíc jsem trénovanej z domova. Žena, když v noci kreslí, tak vyhulí i krabičku.“

„Chci ti něco poslat. Je to staré asi deset let. Posílala jsem to tehdy jen jedné kamarádce.“

„Pošli. Ale pořád mi vrtá hlavou jedna věc. Kdy a proč jsi opustila divadlo?“

„V roce 2003.“

„To musel být důvod s velkým D. Nebo jsi to plánovala delší dobu?“

„Po narození posledního dítěte. O tom jindy...“

„Dobře, bude na to dost času.“

„Ten zákaz cestování z okresu do okresu mě štve. Já bych za tebou přijela a myslím, že bychom proklábosili čtyřicet hodin. Až skončí ta největší buzerace, musíš se mnou jet.“

„Pojedu rád.“

O den později mi v e-mailu přistál následující text:

„Než vyjedeme, posílám ti slíbený text o sobě, aspoň se budeš moct od něčeho odrazit.“

Takže tady je:

MOJI RODIČE se brali z lásky (no, to já taky - třikrát). Po roce se jim narodila má sestra, za dalších šest let já a za dalších osm brácha. Pořád jsme jim vyčítali, jak si to špatně zorganizovali a jak jsme si, jako děti, vzhledem k věkovému rozestupu, vůbec nerozuměli. Paradoxem je, že já i moje sestra jsme svým dětem provedly přesně totéž. Já teda do puntíku. A teď se žerou a mě to žere. Bratr je zatím u prvního vzorku.

Tatínek maminku nesmírně miloval. Všechně se snažil, aby se nesesměla a tak měla moje sestra chuť, která byla zároveň pomocnicí v domácnosti za byt, stravu a pár korun. Tatínek navíc spolu s maminkou vařil, úplně sám myl nádobí a úplně sám lital po nákupech. Dokonce nám časem všem třem chodil kupovat vložky. Maminka si z tatínka udělala otroka. A nejenom z něj. Domácí práce nám šikovně rozdělila a já například byla hrdá, že ve dvanácti letech umím za neutuchajícího maminceho fandění vyžehlit tak rychle tolik košil! Prý víc než sousedovic holka, které bylo patnáct. Svatá prostoto. Maminka pak měla víc času na migrény a žlučnické záchvaty, které ji neustále nutily jezdit do lázní. Když toho měl tatínek už dost, nic

neřekl, pořídil si dvě zahrady, a to každou jinde a každou dost daleko. Na jiný odpor se nikdy nezmohl. Maminku zahrada nebavila, tak tam měl boží klid. Mě zahrada bavila, tak jsme tam měli klid spolu. Říkal mi pomocníčku a nebuzeroval mě.

Tatínek byl nejlepší tatínek na světě. Nikdy na mě nekřičel. Tvrdil, že doma má být demokracie a že má člověk svým dětem věřit, protože jemu doma nevěřili a on to nechtěl opakovat na nás. Taky nám vštěpoval, že když někde něco provedeme, máme to doma oznámit dřív, než se to dozví od cizích. Snažila jsem se to dodržovat a snažím se to natlouct do hlavy i svým dětem. (Občas je pak těžké zachovat chladnou hlavu a tichý hlas, ale vyplácí se!) Tatínek mě vždy podržel. Jen mi příšerně zkomplikoval život, protože ani napotřetí se můj manžel ani náhodou nepřiblížil osobnosti mého otce. Už jsem přestala hledat. Takoví už totiž vymřeli.

Pak mi tatínek těžce onemocněl, museli mu vyoperovat žaludek. Žil bez něj rok a půl a maminka mu nadávala, aby se tolik necpal (skoro nejedl), že mu bude špatně a ona to bude muset poslouchat. Když mi sestra zavolala, že táta pravděpodobně umírá, sedla jsem do auta, porušila všechna rychlostní omezení a těch tři sta kilometrů jsem ujela v rekordním čase. Ale ani to nestačilo. Když jsem dorazila, táta byl už půl hodiny mrtvý. Těch třicet minut, co jsem stála frontu na česko-slovenské hranici. Všem, kdo se zasloužili o rozdělení republiky, vzkazují: „Aby vám mráz prdel roztrhl!“ Tito lidé mi zabránili rozloučit se s člověkem, který pro mne znamenal všechno a který jediný měl pro mne pochopení vždy a všude. *(Pokud se ptáte, proč byla za hranicemi, tedy v Čechách, rád bych upozornil, že do roku 1993 existovalo Československo. Bez hranic. Viera studovala v Praze na DAMU v osmdesátých letech a po studiu hrála v českých divadlech – pozn. aut.)*

Po tatínkově smrti si nám maminka postěžovala, že s ním měla mizerný život, že to nikam nedotáhla, protože dělala zázemí a starala se o děti, aby tatínek mohl dělat kariéru. On sice žádnou neudělal, ale MOHL! Oba dva byli učitelé a táta to dotáhl na odbor kultury na Okresním národním výboru. Věčně chodil po akcích a po schůzích. My jsme chodili zadarmo do kina, na koncerty a na kolotoče. Dokonce jsem jednou protekčně jezdila mezi maringotkami na poníkovi tak dlouho, až jsem měla do krve odřenou zadnici. To byla tatínkova kariéra. A já měla chuť dát v té chvíli mamince pár facek.

Zanedlouho po tátově smrti se u mámy projevila Alzheimerova nemoc. Zpočátku to bylo i veselé, když třeba s vážnou tváří vyprávěla mému synovi, že jeho matka má takovou úchylku, že se vždy na každé návštěvě zamkne v koupelně a tam tajně pere. A to celé vzniklo z toho, že jsem jí násilím vyprala povlečení a ručníky, protože následkem nemoci ztratila pojem o čistotě. A to nás v dětství mučila utěrkami a ručníky rozdělenými na různé účely. Utěrka na porcelán, na sklo, na příbory, na hrnce, ručník na ruce, na ksicht, na nohy, na vlasy.

Dost dlouho bydlela s naším bráchou. Občas ho odmítala pustit domů, protože ji prý chce zavraždit a shrábnout dědictví, občas mu sousedi volali do práce, že mamka stojí u zabouchnutých dveří na chodbě ve spodním prádle, občas jí zařizoval novou občanku, protože nechala kabelku na lavičce. Nakonec jsme ji museli umístit do ústavu, protože potřebovala dohled 24 hodin denně a už to nešlo. Žádné nemoci ji už netrápily, protože ten Němec, co jí všechno schovával, jí pomohl zapomenout i na to, že by ji mělo něco bolet. Když maminka zemřela, byla mentálně na úrovni dvouletého dítěte a já zase na dálnici. Opět jsem přijela pozdě. Opět o půl hodiny, i když na hranicích už nikdo nehlídá.

Možná to vypadá, že jsem maminku neměla ráda, ale to není pravda. To jen s odstupem času vidím věci tak, jak doopravdy byly. Své dětství jsem vnímala jako velmi hezké a klidné. Nepamatuji si, že by se naši někdy doopravdy hádali, nikdy se neprali a nerozváděli. Nežili jsme v blahobytu, ale ani v nouzi. Jednou jsme byli u Balatonu a jednou v Bulharsku. Rodiče nás naučili chovat se slušně, zdravit první a vážit si všeho, co máme. A opravdu nám věřili. Byl to krásný pocit. Dopřejte ho dětem taky. Já to tak dělám. A hlavně nehledejte partnera „podle vzoru rodiče“. Ušetříte si hodně zklamání.

Po tomto jejím nádherném psaní jsem už měl poměrně jasnou představu o tom, jaká Viera bude. A příběh našeho cestování už byl otázkou dní...

PRVNÍ CESTA: HOLANDSKO

6. 7. 2021

Píšu Vieře esemesku. „Ahoj, dvanáctého v pondělí mám shodou okolností autogramiádu knižního rozhovoru s diplomatem Martinem Dvořákem v Hradci Králové (*kniha se jmenuje Svoboda na vlastní kůži. M. Dvořák je v současnosti ministr pro evropské záležitosti – pozn. aut.*). Bude ve čtyři. Který den jedeme? V úterý, nebo ve středu? Budeš mě mít na krku až do odjezdu.“

„Pokusím se zorganizovat odjezd na úterý ráno.“

„V pondělí po akci asi ne. Úterý je dobrý.“

„Uvidíme. Tady si člověk moc vybírat nemůže.“

„Ještě si zavoláme, ju?“

„Jasně. V pondělí jdu k doktorovi, tak by to mělo klapnout. Zítra jsem ve Švýcarsku a budu mít vypnutý telefon.“

9. 7.

Neplánuji si okruh otázek, které jí chci položit. Nechám tomu volný průběh. Za pár dní budu mít dost materiálu na článek o pěti normostránkách. Vezmu diktafon a dostatečnou zásobu baterií, to snad bude stačit. A blok a tužka to jistí! Pro jistotu ještě večer volám kvůli covidu.

„Vierko, stačí mi certifikát o očkování, nebo mě bude někdo otravovat s testováním?“

„Stačí. S testama otravujou jen v Německu u Rossmanna, ale ty z auta nevylezeš, takže v pohodě. Nevím, kam pojedeme. To bude překvapení. Doufám, že to vydržíš,“ směje se.

„Ještě otázka: Kolik schůdků je to do kabiny? Mám si vzít horolezecké lano?“

„Pět. To zvládneš.“

„Krucí, to nejsou schůdky, to je žebřík!“

„Jsou tam madla.“

„Ale já jsem chcípák. Už neskáču z balkonů ani nelezu po hromosvodech.“

„Neboj, když bude nejhůř, tak tě vytlačím!“ řehťá se.

„Netroufl jsem si ti to navrhnout. Ale možná na to dojde. To víš, stařík těsně před žehem. Byl by to zajímavý okamžik reportáže.“

10. 7.

Když jsem se před pár kamarády zmínil, co hodlám podniknout, ťukali si na čelo. Několik dní v kabině kamionu s ženskou?! To bych se zbláznil. A taky nejsi, vole, nejmladší!

Poslední esemesky z domova.

„V kolik plánuješ odjezd?“

„V šest třicet musíme vyrazit. V osm je nakládka ve Vrchlabí. Druhá v Nových Modlanech u Teplic a pak směr Drážďany, Lipsko atakdale. Ve středu v 15.00 musíme vyložit v Holandsku. Jo, a nezapomeň koupit chleba!“

„Dobře. Ve čtyři je autogramiáda, od šesti zhruba do devíti mám pak ještě schůzky. Nebylo by nejlepší, kdybych přespal u tebe? Aspoň nemůžu zaspát.“

„Počítám s tím. Když ti nebude vadit ten binčus.“

12. 7.

Den D konečně nastal. Sbalil jsem se a vyrazil na cestu. Přijel jsem do Hradce a zavolal Vieře.

„Půjdu ti naproti k nádraží,“ povídá. „Snad se poznáme.“

Jdu rušnou ulicí a prohlížím si kolemjdoucí ženy nad padesát, alespoň podle mého odhadu.

Bingo! Okamžitě jsme se poznali, oba ve stejný okamžik, přestože jsme se neviděli skoro čtyřicet let! Rozdíl? Za starých časů jsme se při setkání neobjímali...

Zvědavě jsme se prohlíželi. Čas nás sice trochu upravil, ale na rozdíl ode dneška jsme se nikdy neobjali. Dobřej začátek.

Dal jsem si k ní tašku a batoh do kufru auta a šli jsme na autogramiádu. Vše proběhlo ke vzájemné spokojenosti, návštěvníci kupovali knížky, rozdávaly se autogramy, fotografové fotili. Vzhledem k tomu, že jsem v Hradci několik let hrál v divadle, mám tu pořád pár dobrých známých a kamarádů. Partička Hradečáků měla schůzku večer v hospodě Na Hradě. Omluvil jsem se Vieře, že tam nemůžu chybět, rozloučil se a slíbil, že přijdu do deseti večer. V hospůdce bylo příjemně, nechyběl pan nakladatel, kamarádi a známí, bylo asi deset večer a já se zvedal k odchodu. Jenže venku na ulici pravila hlavní hvězda večera, bývalý hradecký primátor Martin Dvořák:

„Zajdeme ještě tady kousek do baru. Musíme to, že nám vyšla knížka, trošku zapít.“ Dlouho jsem neprotestoval a šel. Dali jsme si pár panáčků, načež mi zazvonil telefon.

„Kde jsi? Bude půlnoc!“ ozval se Vieřin hlas tónem značně našťavané manželky.

„Promiň, lehce jsme se tady s Jeho Excelencí zdrželi v jednom baru na náměstí.“

„Přijedu si pro tebe!“ ozvalo se ze sluchátka nekompromisně.

Vypadli jsme z baru a postavili se před podloubí, aby nás viděla. Byla tam během několika minut.

„Nastup!“

„Můžeme ještě vzít...?“ chabě jsem se pokusil o konverzaci.

„Ne!“